

Jazz vora mar: una cita plaent

Dissabte 27 de juliol, a les onze de la nit, els amants del jazz, o, senzillament, de la música, tenim una cita al camp de futbol de Bellguard. I no és, en absolut, una cita cega. George Coleman i Tete Montoliu, Art Blakey i Jazz Messenger i, com a colofó, B. B. King, no permeten cap desconfiança. Quan la música acabe, com en altres anys, davant la mar, recordarem els moments més feliços.

Bellguard compta ja amb una llarga tradició d'aplecs reeixits. Un grup de gent dinàmica n'organitzà l'any 78 el primer: «Per unes festes populars i nacionalistes». Hi actuaren Pau Ribà, Pi de Serra, Els Pavesos i Al Tall. L'esperit d'aquest progra-

E. SORIA ma, tan diàfan, se seguí reflectint amb més o menys coherència en els posteriors, fins l'any 81, en què se'n celebrà l'últim. Després, part dels antics organitzadors es presentarien a les eleccions municipals del 83 amb una candidatura independent i progressista, que havia d'aconseguir l'alcaldia. No és estrany, doncs, que el festival d'enguany haja estat gestionat directament per l'Ajuntament. Més digne de lloança és encara que només siga una manifestació més dins d'un projecte cultural que durant aquests dos anys s'ha demostrat inusualment eficaç i activador.

Segons l'actual alcalde, Joaquim Muñoz, la major dificultat a l'hora d'organitzar un nou festival era aconseguir unir una oferta innovadora i creativa amb

B. B. King

un propòsit de festa que no interessàs només sectors minoritaris. A la fi, després d'un any d'ardues gestions, el criteri de qualitat hi ha primat. El resultat: un cartell enormement atractiu i variat que va del jazz més o menys ortodox al blues contundent i inequívoc de B.B. King.

De passada, s'aconse-

gueix demostrar, una vegada més, que, quan la voluntat és clara, no hi ha noms inassolibles. Un petit ajuntament de la costa torna a donar una lliçó que d'altres, ben pròxims i molt més potents, haurien de començar a digerir. De moment, gràcies a Bellguard, la nit del 27 tenim una cita plaent.

Per Àfrica

En una bona part de l'Àfrica, com és sabut, hi ha milions de persones que es moren de fam. De grans fams i mortaldats, n'està plena la història dels quatre continents, i per tant això no és cap novetat. La novetat és que ara, els qui mengem a gust i massa cada dia tenim la fam dels altres servida a domicili, feta espectacle quotidià. Televisions i setmanaris il·lustrats han descobert la mina obscena de l'horror, i l'exploten a fons: tenen un públic segur.

Perquè va molt bé, això de contemplar l'horror extrem dels altres,

guerra en països remots, camps d'extermini, els carrers de Calcuta, films de terror, infants etiops, coses així, que confirmen la nostra inalterada seguretat: són coses que *ací* no poden passar. I van molt bé, les imatges d'infants moribunds, perquè exclamen «jés horrible, pobrets!», i sentim un agradable pessigolleig a la consciència. Tot s'aprofita, i el negoci és perfecte.

El punt de Mira

Més perfecte encara, si les pessigolles de consciència van acompanyades d'un bon espectacle musical. Si els cantants canten per Àfrica, i per Àfrica els contemplem a la tele. En la novel·la *Guerrillers*, de V. S. Naipaul (Naipaul és un dels escriptors més importants del planeta, i per tant, com és habitual, ací no el coneixerà pràcticament ningú fins que no li donen el Nobel), diu el negre al blanc sacrificat i bo: «A la teua gent ja els va bé, que tu sigues la seua consciència. La teua societat necessita gent com tu». Necessita cantants, vaixells de la Creu Roja, unes dotzenes de voluntaris. La resta, a mirar la tele. Per Àfrica.

Joan F. Mira